

maa ligge i dennes egen Interesse, fordi han ved at reise Anklage mod en Ufkyldig vil udsætte sig for af denne at blive draget til Ansvar for den ham tilføiede Krænktelse. Vi see derfor ogsaa, at skjøndt der i England efter Lovgivningen Intet er til Ginder for, at en Straffesag umiddelbart indbringes for Anklagenævningerne, saa stæer dette dog kun undtagelsesvis; i Reglen indledes enhver Sag af nogen Betydning ved en Undersøgelse for en „magistrate“, en Politidommer eller Frelvsdommer, og naar denne er tilendebragt, henvises Sagen til Afgjørelse ved Rævningeretten, hvor Beslutning da først skal tages af Anklagenævningerne.

Denne i England almindelige Fremgangsmaade er da i de Lande, hvor Anklagerettergang med Rævninger senere er indført, optaget som fast Lovregel, saa at en foreløbig Undersøgelse i alt Fald i de Sager som behandles ved Rævningeret, altid skal foretages, førinden Beslutning om Anklage tages. Men idet den fransk-tydske Rettergang har optaget Forundersøgelsen fra Anklagerettergangen, har den tillige for en væsentlig Del overført de Bestemmelser, der vare givne om den tidligere inkvisitoriske Undersøgelse, paa denne, og da Forundersøgelsen saaledes har faaet et stort Omfang, og fordværvendelse af stor Kraft og megen Tid, er det let forklarligt, at man ogsaa har villet drage størst mulig Nytte af det udførte Arbejde, og at de under denne Undersøgelse vundne Resultater have faaet en Indflydelse paa den senere Forhandling, som nødvendig maa svække dennes Betydning. Heril kommer endnu, at de ommeldte Lovgiveringer, idet de altfor ensidig have haft Samfundets Sikkerhed for Øie, have stillet de med stor Myndighed udrustede offentlige Anklagere ved Forhørsdommerens Side for end yderligere at styrke den undersøgende Myndighed, ja endog have tilladt Anklagerne i paatrængende Tilfælde at foretage flere af de Handlinger, som ellers ere forbeholdte Dommeren.

Denne sidnævnte Yderlighed er undgaaet i de af Mourier og Sage udarbejdede Udkast, men iøvrigt slutte begge disse Udkast sig med Hensyn til Forundersøgelsen nærmest til den fransk-tydske Rettergang, idet de have overladt

til en Forhørsdommer, hvis Myndighed iøvrigt er nøie begrændset med Hensyn til alle de Handlinger, der kan blive Spørgsmaal om at foretage, at erhverve de Oplysninger, som ansees fornødne, samt at fortsætte Undersøgelsen, saalænge han anseer det tjenligt til Opnaaelse af sammes Niemed. Efter begge de nævnte Udkast skal iøvrigt Forhørsdommeren i Regelen ikke sætte sig i Bevægelse af egen Drift, men kun efter Opfordring af den offentlige Anklager eller i visse Tilfælde den Forurettede, efter Hages Udkast dog tillige efter Anmeldelse fra offentlige Embeds- og Bestillingsmænd, navnlig Politiets Embedsmænd og Betjente, samt fra Private. Begge Udkast indeholde derhos Undtagelser fra denne Regel, Mouriers Udkast § 51 i de Tilfælde, hvor Anmeldelse fra den offentlige Anklager ikke kan oppebies uden Skade for Undersøgelsen, Hages § 98 hvor Dommeren kommer til Kundskab om, at en Person pludselig er død under Omstændigheder, der vække Mistanke om, at en Forbrydelse er begaaet, eller der findes dødt Legeme med Spor af Vold eller Dødsarsagen er ubekjendt — i hvilke Tilfælde der ogsaa i England fra det Offentliges Side anstilles en Undersøgelse ved en saakaldt coroners inquest.

Medens derhos den offentlige Anklager efter Mouriers Udkast forsvinder, naar han først har faaet Undersøgelsen indledet for Forhørsdommeren, indtil dens Slutning, naar alene undtages, at visse af Dommeren assagte Kjendelser skulle meddeles ham, kan han efter Hages Udkast være tilstede under Forundersøgelsen, hvilket imidlertid ikke udtrykkelig er paalagt ham, og han kan rette Spørgsmaal til Vidnerne, dog under Dommerens Tilfyn (§ 72), ligesom han kan fremsætte de Begjeringer og Paastande, hvortil han maatte finde Anledning, uden dog at kunne standse Forhøret ved sine Indsigelser, men iøvrigt er som ovenfor bemærket, den hele Ledelse af Undersøgelsen i Dommerens Haand. Begge Udkast tilstede fremdeles et egentligt Forhør over de Mistænkte, i hvilken Henseende de iøvrigt indeholde forskjellige Forskrifter, der sigte til at forebygge Misbrug, og kun i een Henseende findes der en egentlig principiel Forskjel